

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **FRAGILE s. r. o.**, se sídlem Březno 12, Louny, zast. Mgr. Luděk Šikolou, advokátem se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti: **Správa jezů a. s.**, se sídlem Václavské nám. 808/66, Praha 1, zast. JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2010, čj. 3405/ZPZ/09/ODV-267.1, ev. č. 208064/09, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2012, čj. 15 A 18/2010 - 88,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Krajský úřad Ústeckého kraje zamítl rozhodnutím ze dne 12. 1. 2010, čj. 3405/ZPZ/09/ODV-267.1, ev. č. 208064/09, odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Louny, odboru životního prostředí (dále „správní orgán I. stupně“ nebo „vodoprávní úřad“) ze dne 6. 10. 2009, čj. MULN/10185/2008/OŽP/Nov, kterým

bylo žalobci zrušeno povolení k využití energetického potenciálu na malé vodní elektrárně (dále jen „MVE“) Březno vydané dne 25. 8. 2003.

[2] Žalobce tvrdil, že usiloval o vydání stavebního povolení ke stavebním úpravám MVE Březno. Nejde tedy o nevyužívání povolení bez vážného důvodu. Vodoprávní úřad zahájil již v roce 2006 řízení o zrušení povolení, řízení však zastavil, neboť uznal důvody nevyužívání povolení za vážné. Učinil tak i proto, že žalobce předložil harmonogram prací ke zprovoznění MVE Březno. Žalobce však harmonogram neplnil. Řízení o žádosti o stavební povolení na stavbu MVE správní orgán I. stupně posléze zastavil, neboť žalobce nedoplnil žádost ve stanovené lhůtě. Správní orgán při prohlídce zjistil, že na původní MVE nebyly provedeny žádné demoliční práce, a proto zahájil řízení o zrušení povolení k využití energetického potenciálu. Původní rozhodnutí o zrušení povolení z 30. 5. 2008 však krajský soud zrušil a věc vrátil k novému projednání. Výhradu soudu, že žalobci nebyla stanovena lhůta k vyjádření, napravit správní orgán I. stupně v následném řízení.

[3] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání zdůraznil, že žádný právní předpis neukládá vodoprávnímu úřadu povinnost nařídit ústní jednání. Takový postup volí správní orgán tehdy, pokud je to nezbytné a pokud by písemná forma řízení neúměrně prodloužila. V tomto případě nebyl důvod nařizovat ústní jednání. Teprve pokud se správní orgán rozhodne nařídit ústní jednání, může účastník navrhnout, aby bylo veřejné. Pokud se ústní jednání nenařizuje, nevydává se usnesení o žádosti o veřejné jednání.

[4] Aktivita žalobce k využívání vydaného povolení se podle žalovaného mívá účinkem, neboť podával neúplné žádosti o povolení stavebních prací na MVE nebo podával z vlastního podnětu vodoprávnímu úřadu zprávy, které jsou pro jeho rozhodnutí nepodstatné (např. sdělení o přepracování energetického auditu). Rovněž navrhoval jednání na vodoprávním úřadu, kterých se však neúčastnil, popř. navrhoval veřejné ústní jednání, jehož potřebu nezdůvodnil. Jednání žalobce se proto žalovanému jevilo jako účelové.

[5] Základní podmínkou pro využití povolení k nakládání s vodami je odpovídající vodní dílo. Proto vodoprávní úřad zkoumal, zda existují objektivní překážky stavby, které žalobce nemohl ovlivnit. Takové překážky nejsou známy. Žalobce je vlastníkem MVE od května 2004, nepodařilo se mu získat stavební povolení a nemůže proto využít povolení k nakládání s vodami.

II.

[6] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 29. 3. 2012, čj. 15 A 18/2010-88. Správní rozhodnutí nejsou podle jeho názoru nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, vyplývá z nich, že se rozhodnutí o odnětí povolení k nakládání s vodami opírá o § 12 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb. o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“), účinného do 31. 7. 2010.

[7] Žádný právní předpis, včetně vodního zákona, nestanoví vodoprávnímu úřadu povinnost nařídit ústní jednání. Vodoprávní úřady postupují v řízeních o věcech upravených vodním zákonem podle správního řádu nebo podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl. Vodoprávní řízení je v zásadě neveřejné a vodní zákon

obsahuje pouze podrobnější úpravu pro případy, pokud se vodoprávní úřad rozhodne ústní jednání nařídit. Vodoprávní úřad se nedopustil pochybení, pokud k návrhu žalobce ze dne 7. 9. 2009 nenařídil ústní jednání a pokud své negativní usnesení nepoznamenal do spisu. Veřejné ústní jednání může účastník navrhnout, pouze pokud je ústní jednání nařízeno. Má tedy nárok na veřejné ústní jednání, avšak nikoli na to, aby se ústní jednání konalo vždy, pokud tento postup navrhne. Vodoprávní úřad podrobně zdůvodnil v rozhodnutí ve věci samé, proč neprovedl ústní jednání a soud se s těmito důvody ztotožnil.

[8] Žalobce podle krajského soudu neprokázal vodoprávnímu úřadu, že má skutečný zájem na využívání povolení k nakládání s vodami. Vodoprávní úřad již jednou vedl se žalobcem řízení, které však bylo zastaveno, neboť žalobce sdělil, že povolení hodlá v budoucnu využívat. Přesto si však ani poté neopatřil stavební povolení na stavební úpravy MVE Březno. Vodoprávní úřad zjistil, že žalobce nedodrží jím zpracované a předložené harmonogramy prací, ani termíny podávání zpráv o postupu stavebních prací souvisejících s rekonstrukcí MVE. Informace, které předkládal, byly podle názoru krajského soudu podružné. Žalobce navíc projevil k celé záležitosti laxní přístup, mnohdy žádal vodoprávní úřad o schůzku, na kterou se poté nedostavil.

[9] Krajský soud sice v mezidobí zrušil rozhodnutí žalovaného o zastavení stavebního řízení ve věci stavebních úprav MVE Březno. Důvodem zrušení rozhodnutí však bylo procesní pochybení stavebního úřadu, neboť žalobci nesdělil, které doklady potřebuje doplnit. Šlo však o dílčí pochybení, které nemohlo představovat vážný důvod pro nevyužívání povolení nakládat s vodami po dobu více než dvou let.

III.

[10] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm.a), b) s. ř. s.

[11] Stěžovatel nejprve rekapituloval argumenty krajského soudu, týkající se přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a podmínek pro nařízení ústního jednání. Krajskému soudu vytkl, „*proč se soud nelogicky vrací před datum zahájení správního řízení o zrušení předmětného povolení k nakládání s vodami*“. Pokud krajský soud argumentoval, že se žalobce ani při jednání 14. 9. 2009 nevyjádřil ke splnění podmínek pro odnětí povolení, není pravdou, že by se tohoto jednání účastnila též zúčastněná osoba. Nešlo o žádné jednání, ale pouze o nahlížení do spisu. Nelze proto protokol z nahlížení do spisu jakkoli přeceňovat.

[12] Krajský soud uvedl, že mezi objektivní překážky a tedy vážný důvod předpokládaný v § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona nelze zahrnovat nevyřízení stavebního povolení na stavební úpravy MVE. Takový právní názor je podle stěžovatele velmi nebezpečným signálem pro ostatní investory, neboť stavební řízení může probíhat řadu let a během této doby může být zrušeno povolení k nakládání s vodami. Tím může dojít ke zmaření značných investic. Vodoprávní úřad měl informaci, že zúčastněná osoba odvolala předchozí souhlas s částečným zásahem do svého pozemku plánovanou stavbou. Proto bylo třeba přepracovat celou stavební dokumentaci. Žalobce zakoupil předmětné nemovitosti v roce 2004 a veškeré přípravy projektové dokumentace, včetně vyjádření dotčených orgánů trvalo jeden a půl roku. Obecně závazné stanovisko k zásahu do

významného krajinného prvku (toku Ohře) vydal Městský úřad Louny až v roce 2007. Zúčastněná osoba kladla stěžovateli ve stavebním řízení nesmyslné překážky. Od roku 2006 měl vodoprávní úřad zájem na zrušení vydaného povolení stěžovateli, neboť o něj má zájem Správa jezů a. s., které jde správní orgán „na ruku“. Cílem zrušení nakládání s vodami je odstranění konkurence.

[13] Od roku 2008 probíhají odvolací a soudní řízení proti rozhodnutím vodoprávního úřadu. Není proto pravdou, že by povolení k nakládání s vodami nebylo bez vážného důvodu využíváno po dobu více než pěti let, jak uvádí soud, resp. dvou let, jak tvrdí vodoprávní úřad. Tvrzení soudu, že stěžovatel nevyvíjí maximální snahu, aby využíval vydané povolení, není v souladu s obsahem správního spisu. Žalobce vynaložil investice, měl zajištěn bankovní úvěr a schválenou dotaci. Rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, co má krajský soud na mysli pojmem „*maximální snaha, aby v co nejkratším termínu byla zprovozněna MVE*“.

[14] Stěžovatel je přesvědčen, že vodoprávní úřad postupoval v rozporu se správním řádem i vodním zákonem. Vodní zákon uznává možnost ovlivnit vodní poměry v širokém okolí místa nakládání s vodami a ukládá povinnost vodoprávnímu úřadu oznámit termín a předmět ústního jednání veřejnou vyhláškou. To platí i v případě změn nebo zrušení povolení. Zákon o vodách předpokládá, že se v řízení mohou objevit další účastníci, což však nezabývá vodoprávní orgán povinností pozvat k jednání dosud známé účastníky. Obligatorní součástí vodoprávního řízení podle § 115 odst. 3 a 8 vodního zákona je ústní jednání.

IV.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a setrval na názoru, který vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí.

[16] Ke kasační stížnosti se vyjádřila rovněž osoba zúčastněná na řízení. Nařízení ústního jednání není obligatorní náležitostí vodoprávního řízení. Stěžovatel neuváděl v řízení před krajským soudem žádná relevantní tvrzení ani důkazy, že rozhodnutí vodoprávního úřadu mohlo ovlivnit vodní poměry v územních obvodech několika obcí. Pouze zcela obecně tvrdil, že se tak mělo stát u města Postoloprty a obce Lenešice, avšak neuváděl, jakým způsobem by se tak mělo stát. Nebyly dány natolik závažné důvody, aby stěžovatel nemohl vydané povolení využívat. Žalobce ani nenamítal, že by ve stavebním řízení docházelo k průtahům a tvrzení, že byl připraven k provedení investice, je v rozporu s tím, že po řadu let nebyl schopen podat ani projednatelnou žádost o stavební povolení.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatel obsáhle citoval pasáže odůvodnění rozsudku krajského soudu a do nich vkládal vlastní výhrady proti jednotlivým argumentům. To činí kasační stížnost relativně

nepřehlednou. Mnohé skutkové i právní argumenty se objevují poprvé v kasační stížnosti a nemají svůj předobraz v podané žalobě.

[20] Za nejpodstatnější kasační námitku považuje zdejší soud tvrzení, že v řízení o zrušení povolení k nakládání s vodami je třeba v důsledku § 115 vodního zákona vždy nařídit ústní jednání, neboť toto ustanovení je speciální k § 49 správního řádu. Nejvyšší správní soud této argumentaci nepřisvědčil. Vycházel z vodního zákona ve znění účinném do 31. 7. 2010, tj. do účinnosti novely provedené zákonem č. 150/2010 Sb. Ustanovení § 115 odst. 1 vodního zákona obsahuje obecné pravidlo o použití procesního předpisu pro vodoprávní řízení. Pokud tento zákon nestanovil jinak, postupovaly vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle správního řádu, popřípadě podle stavebního zákona, šlo-li o rozhodování týkající se vodních děl. Na toto obecné určení odpovídajícího procesního předpisu navazovala pravidla obsažená v dalších odstavcích § 115 vodního zákona. Bylo třeba zjistit, zda v nich lze nalézt pravidlo, že ve vodoprávním řízení je třeba vždy nařídit ústní jednání.

[21] Soud je přesvědčen, že tomu tak nebylo a není ani v současnosti. Účelem § 115 vodního zákona je stanovit specifická pravidla pro průběh vodoprávního řízení. Tyto odlišnosti vyplývají ze specifického předmětu vodoprávního řízení. Předmětem úpravy ve vodním zákoně jsou právní vztahy k povrchovým a podzemním vodám, vztahy fyzických a právnických osob k využívání povrchových a podzemních vod, jakož i vztahy k pozemkům a stavbám, s nimiž výskyt těchto vod přímo souvisí (§ 1 odst. 2). Voda je komoditou, která se vyskytuje v omezeném množství a má zásadní význam pro území, ve kterém se nachází. Rozhodnutí podle vodního zákona jsou specifická tím, že mohou mít dopady na relativně velkém území a rovněž tím, že rozhodnutím ve vodoprávním řízení může být kapacita využití vodního zdroje v území vyčerpána i pro případné další budoucí zájemce. Právě proto obsahuje vodní zákon v § 115 zvláštní úpravu účastenství ve vodoprávních řízeních, pravidla pro uveřejňování termínů ústních jednání, lhůty, ve kterých musí být účastníci seznámeni s termínem jednání, požadavek součinnosti více místně příslušných vodoprávních úřadů, pokud se záležitost týká více obvodů místní příslušnosti, či pravidla o účastenství subjektů, jejichž cílem je ochrana životního prostředí. Účelem těchto pravidel však není vytvořit zcela samostatný typ vodoprávního řízení, ale zajistit, aby byly chráněny zvláštní zájmy, vyplývající právě z předmětu úpravy vymezeného vodním zákonem.

[22] Lze souhlasit s krajským soudem, že odstavce 3 a 8 § 115 obsahují pouze specifické požadavky pro případ, že se vodoprávní úřad rozhodne nařídit ústní jednání, obligatornost ústního jednání z nich však nevyplývá. Podle třetího odstavce oznámí vodoprávní úřad termín a předmět ústního jednání veřejnou vyhláškou i u obecních úřadů tehdy, pokud může povolení vodoprávního úřadu ovlivnit vodní poměry v územních obvodech těchto obcí. Smyslem tohoto ustanovení je tedy zajistit informovanost o probíhajícím řízení a možnost zúčastnit se jednání i pro obce, jejichž území by bylo ovlivněno vodoprávním rozhodnutím. Výslovně je upraven způsob vyrozumění o nařízeném ústním jednání, nikoli podmínky, za nichž je třeba ústní jednání nařídit či dokonce požadavek, aby bylo ústní jednání nařízeno vždy.

[23] Obdobně je tomu v případě osmého odstavce, byť tamní úprava je co do průběhu ústního jednání podrobnější. Jejím účelem je stanovit pravidla o časovém předstihu, ve kterém je třeba adresovat účastníku řízení pozvánku k ústnímu jednání a dobu, po kterou musí oznámení o ústním jednání viset na úřední desce. Rovněž z tohoto ustanovení nelze vyvodit požadavek obligatorního ústního jednání ve všech řízeních vedených podle vodního zákona.

[24] Ustanovení § 115 odst. 8 vodního zákona naopak obsahovalo pravidlo, že ne ve všech případech musí proběhnout ústní jednání. U liniových staveb nebo u staveb zvlášť rozsáhlých nebo v řízení s velkým počtem účastníků řízení mohl vodoprávní úřad uvědomit účastníky o zahájení řízení veřejnou vyhláškou, a to nejméně 30 dní před konáním místního šetření, popřípadě ústního jednání, a nekoná-li se ústní jednání, před uplynutím lhůty stanovené pro podání námitek. To podporuje názor, že ve vodoprávním řízení nemusí být vždy nařízeno ústní jednání. To, že vodní zákon zmiňoval nekonání jednání pouze v souvislosti s liniovými stavbami, stavbami zvlášť rozsáhlými či s řízeními s velkým počtem účastníků, neznamená, že by pouze v těchto řízeních nemuselo ústní jednání proběhnout. Množství účastníků či povaha stavby nemohou být určující při úvaze o nezbytnosti ústního jednání. Uvedené pravidlo proto pouze výslovně vyjadřuje předpoklad platný i v jiných vodoprávních řízeních, že vodoprávní úřad nemusí vždy shledat k nařízení ústního jednání důvod. Tak tomu bylo i v souzené věci.

[25] Ke shodnému závěru vede i § 115 odst. 10 věta první vodního zákona. V jednoduchých věcech, zejména lze-li rozhodnout na podkladě dokladů předložených účastníkům (*pozn. NSS: novela provedená zákonem č. 150/2010 Sb. opravuje gramatickou nepřesnost a uvádí správný tvar „účastníky“*) vodoprávního řízení, rozhodne vodoprávní úřad bezodkladně. Vodní zákon tedy výslovně předpokládal, že vodoprávní úřad může rozhodnout pouze na podkladě dokladů účastníků a nenařídí ústní jednání.

[26] Shora uvedenému výkladu svědčí i další legislativní vývoj. Vodní zákon účinný od 1. 8. 2010 obsahuje v § 115 odst. 8 úpravu, podle které vodoprávní úřad v písemnosti, kterou nařizuje termín a předmět ústního jednání, upozorní účastníky řízení a dotčené orgány nejméně 10 dnů před ústním jednáním, že závazná stanoviska a námítky, popřípadě důkazy, mohou uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto. Upustí-li vodoprávní úřad od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námítky, popřípadě důkazy.

[27] Všechny tyto argumenty vedou k závěru, že § 115 vodního zákona sice obsahoval speciální úpravu vodoprávního řízení ve vztahu k obecné úpravě obsažené ve správním řádu a stavebním zákoně, z této speciální právní úpravy však nevyplývá, že obligatorní náležitostí každého vodoprávního řízení musí být ústní jednání ve věci. Bylo proto třeba postupovat podle obecné právní úpravy, v tomto případě podle § 49 správního řádu. Kasační stížnost neobsahuje námítky proti interpretaci tohoto ustanovení krajským soudem. Nejvyšší správní soud proto odkazuje na odůvodnění krajského soudu, které považuje za správné. Ztotožňuje se s názorem, že nejprve je třeba posoudit, zda jsou splněny podmínky pro nařízení ústního jednání (§ 49 odst. 1 správního řádu), a teprve poté může účastník navrhnout, aby bylo nařízeno ústní jednání veřejné (odst. 3).

[28] Stěžovatel si kladl otázku, „*proč se krajský soud nelogicky vrací před datum zahájení správního řízení*“. Není jasné, ke které konkrétní skutečnosti se tato stěžovatelova výtku vztahuje. Pokud stěžovatel svoji námitku uplatnil proto, že krajský soud na deváté straně rozsudku omylem uvedl nesprávné datum rozhodnutí 6. 10. 2006 místo správného 6. 10. 2009, které správně uvádí na jiných místech odůvodnění, jde zcela nepochybně o písářskou chybu, neboť ani ve správním spise se žádné rozhodnutí z 6. 10. 2006 nenachází. Krajský soud neargumentoval okolnostmi, které nastaly před zahájením správního řízení dne 14. 5. 2008.

[29] Podle stěžovatele nelze přeceňovat protokol z 14. 9. 2009. Ze správního spisu k tomu soud zjistil, že uvedeného dne se k vodoprávnímu úřadu dostavil zástupce stěžovatele, požádal o možnost vyjádřit se před rozhodnutím ve věci a správní orgán mu sdělil, že rozhodne přibližně do 14 dnů. Vodoprávní úřad rovněž umožnil stěžovateli nahlédnout do správního spisu. Nešlo tedy o ústní jednání a rovněž nebyl přítomen zástupce zúčastněné osoby, jak nepřesně uvedl krajský soud. Zmínku o protokolu však krajský soud učinil pouze jako podpůrný argument s tím, že stěžovatel měl v průběhu správního řízení i faktickou možnost uplatnit své důvody osobně u vodoprávního úřadu, avšak nevyužil ji. Krajský soud především tvrdil a podrobně s odkazem na platnou právní úpravu zdůvodnil, že nebylo třeba nařizovat ústní jednání, tím spíše veřejné ústní jednání. Rozhodně pro něj nebyl protokol z 14. 9. 2009 stěžejním důvodem a nelze tedy přisvědčit stěžovateli, že tento protokol přeceňoval při hodnocení důkazů.

[30] Stěžovatel namítl, že pokud krajský soud za důvod pro zrušení vydaného povolení považuje to, že si stěžovatel nevyřídil stavební povolení, pak jde o nebezpečný signál pro ostatní investory. Rovněž tato námitka není důvodná. Krajský soud předně nevyslovil, že by komplikace se získáním stavebního povolení byly za všech okolností důvodem pro zrušení vydaného povolení k nakládání s vodami. Rovněž délka stavebního řízení nebyla sama o sobě důvodem pro takový postup. Krajský soud se zaměřil na konkrétní okolnosti probíhajícího stavebního řízení a zdůraznil, že stěžovatel nedodržuje harmonogram prací souvisejících s rekonstrukcí MVE. Zdejší soud nepřehlédl, že stěžovatel v žalobě formuloval námitku o postupu ve stavebním řízení velmi obecně. V žalobě konstatoval, že byl aktivní směrem k získání stavebního povolení ke stavebním úpravám MVE, a proto nejde o nevyužívání vydaného povolení bez vážného důvodu. Přitom žalovaný v rozhodnutí o odvolání podrobně rozvedl, proč postup stěžovatele ve stavebním řízení nelze považovat za dostatečný. V žalobě bylo proto třeba namítat, proč se např. domnívá, že žádosti o stavební povolení byly úplné, proč případně neměl stavební úřad řízení přerušit a následně zastavit, s jakým výsledkem proti postupu stavebního úřadu případně brojil, či proč byly jím zasílané doklady pro věc podstatné. To však stěžovatel nečinil. Pokud až v kasační stížnosti namítá, že trvalo téměř jeden a půl roku získat povolení k připojení k elektrické síti na dodávku elektřiny z MVE, či že závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku bylo vydáno až v roce 2007, jde o námitky nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť nemají svůj předobraz v podané žalobě.

[31] Stěžovatel namítl, že poslední dva roky ležely dvě žaloby u krajského soudu a není proto pravdou, že by nakládání s vodami nevyužíval bez vážného důvodu po dobu více než pěti let. Ani tato námitka není důvodná. Navazuje na zcela obecnou domněnku, že

vodoprávní úřad „jde na ruku“ osobě zúčastněné na řízení. Pokud jsou zmiňována řízení vedená u krajského soudu pod sp. zn. 15 A 17/2010 a 15 A 18/2010, v prvním případě jde o řízení, kterým soud zrušil rozhodnutí o zastavení stavebního řízení. Učinil tak především z procesního důvodu, neboť výzva, kterou byl stěžovatel vyzván k doplnění žádosti o stavební povolení, nebyla dostatečně konkrétní. Nedošlo tedy k tomu, že by stěžovatel splnil všechny podmínky pro vydání stavebního povolení a to mu nebylo nesprávně vydáno. Výsledek uvedeného soudního řízení nelze interpretovat tak, že doba, po kterou bylo soudní řízení vedeno, automaticky vyvíňuje stěžovatele z povinnosti využívat povolení k nakládání s vodami. Je třeba rozlišovat splnění podmínek pro zastavení stavebního řízení ve věci stavebních úprav MVE a podmínek stanovených vodním zákonem pro zrušení povolení k nakládání s vodami. Předmět obou správních řízení je odlišný a krajský soud správně poukázal na to, že ani zrušení rozhodnutí ve stavební věci nemusí znamenat, že nejsou splněny podmínky pro zrušení rozhodnutí o nakládání s vodami. V případě druhého soudního řízení jde o řízení v této věci a pojmově jím proto nelze podporovat tvrzení, že byl stěžovatel před zrušením povolení aktivní.

[32] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[33] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly. Osoba zúčastněná nemá v daném případě podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. srpna 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu